

Publicerad 2013-11-19 17:44 av Trapphus

Kortnovell om sorg och saknad.

Väggen

Väggen

Väggen var vit. Vit som rockarna läkarna hade på sig när de förlöste honom. Hon hade aldrig någonsin skrikit så högt och intensivt som under de tre timmarna.

Vit som snön som sakta dalade ner utanför fönstret den dagen han lärt sig krypa. Hon hade fortfarande kvar bilderna stående på bokhyllan.

Vit som grädden som prydde tårtan på hans första födelsedag. Självt hade han knappt ätit något av den, bara kletat med grädden och den söta jordgubbssylten.

Vit som högen med papper som han fyllde med de första trevande stegen till vad som skulle bli en första teckning. Tre av dem hängde inramade på vardagsrums-väggen.

Vit som t-tröjan han burit sin första skoldag. Hon mindes att hon hade varit tvungen att tvätta den så fort han kommit hem.

Väggen var vit. Vit som modellbilen han fått i födelsedagspresent det året han fyllde tio. Självt skulle det tagit henne år och dar att montera ihop den, men han gjorde det på bara några timmar.

Vit som cigaretten han tagit ur hennes ask och rökt. Han hade hostat och snörvlat i en dryg kvart, sedan han kommit instormande i hennes rum och gormande förbannat henne för att hon kunde röka något så äckligt.

Vit som färgen på cigaretterna han själv börjat röka bara ett år senare.

Vit som den helt nya motorcykel hon och resten av släkten sparat ihop till och givit honom i tjugårspresent.

Vit som den sportiga Audin han krockat med i etthundratjugo kilometer i timmen.

Väggen var vit. Vit som hennes ansikte när hon fått föra vad som hänt. Hon hade tappat den halvfulla kaffekoppen hon hållit i sin hand. Den hade splittras och kaffet hade stänkt ut över det mörka teakgolvet.

Vit som respiratorn som hållit hans hjärndöda kropp vid liv på sjukhuset. Hon kunde inte längre minnas hur många timmar hon spenderat sittandes vid hans sida med tårarna rinnande nerför sina kinder och ner på den mörka skjortan och kjolen.

Vit som kulspetspennan hon använt för att skriva under fullmakten för att koppla bort de livsuppehållande åtgärderna med. Hennes händer hade skakat okontrollerat när hon lyft dem från pappersarket.

Väggen var vit. Vit och tom, vit som hans ansikte och tom som blicken i hans ögon när de slöts dagen innan begravningen.

Väggen var vit. Vit som svepningen han var klädd i när alla anhöriga, en efter en gick förbi den öppna kistan och sade farväl.

Väggen var vit, och hennes händer skakade åter när hon böjde sig ner och plockade upp målarpenseln...

// Linus 2013

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Trapphus med Poeter.se id #42305 innehar upphovsrätten